

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

அம் புத்தகம். சஞ்சிகை ரூ. 2. துணாசம் (ஹ). ஆடி மீ. ௨௭ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, July 27, 1848. [Vol. VIII. No. 14.]

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year, their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

- POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
- JAFNA—THE MISSIONARIES.
- TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.
- COLOMBO—Messrs. P. B. FERNANDO and SON.
- KANDY—Mr. L. LAWTON.
- BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
- MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
- DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
- MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளரி.

ரு. ம. காண்டம்.

இனிச் சிவனுடைய அபகீர்த்தியாவது.

பார்வதியை நாயகியாகக் கொடுத்த மாதலனென்ற பண சிந்தியாராட்டாமற் பண்ணவர்களென வருக்குழன்பாக்களித்திருந்து பழித்தீர்க்கவேன்று தக்கன்—ஒர் வேள்விசெய்துயர்ந்த வானவர்கள் திருமுகத்திலுருத்திரவையிழந்தான்மாவலுதைத்தவரேமெய்ப்பொருளென்றுரைத்தானே! கௌதமனுமுயர்முன்வர் கணங்கள் கூட—ஏறுவாருடையவிக்மறச்சித்தாரகர்ராவலெனுகுமையைத்தந்தா ரெட்டியயன்றவை பறித்தாருருயிரந்துண்டார்லித்திரியியாற்றேறினாரென்—நீரில்லாரிவ்வாறுவெழுதினவைபெதுவுமாகாதியாவியெயுத் சிருட்டித்தானம்வணமுர்த்தில்லாத பரப் பிரம்ம வேறெயென்றீதாக்கியுணரலாமே. எப்பதில் பார்வதியைப் பெண்சாதி யாகக் கொடுத்த மாமனாரென்று தனக்குச் சிறிது பெருமைகொண்டாடாமற் சிவன் தேவர்கள்வருக்கு முன்பாக மகிழ்ச்சியாயிருந்தபழித்தீர்க்கும்படிக்குத் தக்கன் ஒரு வேள்வி செய்து பிரமா முதலான உயர்ந்த தேவர்களைய சமூகத்தில் சிவனை இழ்ச்சிபண்ணினான். பிரம லோகத்திலே பிரவேசித்து பிரமாவை இராசத குணமுடையவரென்றும், கைலாசத்திலே பிரவேசித்து சிவனைத் தாமதகுணமுடையவரென்றும் கண்டறிந்து பிறகு, வைகுந்தத்திற் பிரவேசித்து ஆதிசேடனே மேற் பள்ளிகொண்டிருந்த விஷ்ணுவை உதைத்துப் பார்த்து அவர் தான் சுத்தசாத்தவிகக் குணமுடைய மெய்ப்பொருளென்று மகாமேரு பருவத்திலே கூடியிருந்த இரிஷிகளுக்குச் சொன்ன பிறகு, இரிஷியும் கௌதமரிஷியும் தாருகாலவனத்தில் தவசபண்ணி உயர்ந்த இரிஷிகளின் கூட்டமும் எருதேறுகிச் சிவனுடைய இலங்கம் அற்று விழ்ச்சிபத்தாரர்கள். இராவணனுக்கு மற்றவர்களுடைய சிவன் தம்முடைய தேவி உமையவனாய்க் கொடுத்தார். சிவன் எட்டிப் பிரமாவின் தலகளிகொள்ளுகிளர் அதுதம்முடைய கையிலொட்டிக்கொண்டு உபத்திரவப்படுத்துகையில் அந்தப் பிரமகபாலத்தில் ஊருய்யப் பிச்சையெடுத்ததுண்டா? இனி விஷ்ணுவை நிலையானபதிவிரத ஸ்திரியாய் வந்து பிச்சையெடுத்தான். அப்போதவர்தேறிப்போனாரென்று இவ்வீதமாய்ப் புத்தியில்லாமையினால் எழுதினவைகள் எதுவும் பிரயாசனமாகாது. சர்வத்தை யுள் சிருட்டித்துத் தாங்கியாளுகிறவருமாய்த் தமக்கு நிகருங் கண்டிப்புள்ள சரிமில்லாதவருமாயிருக்கிற பாரபரவஸ்து வேறென்றிருந்து இனிச் சீர்தாக்கீக் கிளக்கிறதற்குமேயென்றிருந்தமன்றி, இந்தப் பாட்டில் சொல்லப்பட்டவைகளுக்கதாரணங்கள் விரிவாய்ப் பாகவதத்திலும் இருசமய விளக்கத்திலும் மகாபெந்தத்திலும் முழுவந்திருக்கையுடைய இலட்சணப் புத்தகத்திலும் கண்டுகொள்க.

இன்னும் வரும்.

கணம்பொருந்திய உதயதாரகாதிபதியவர்க்கு வணக்கமுள்ள விக்யாபனம்.

ஐயா, சீவாவிர்தமாகிய தங்கள் தாரகை, அம். புத்தகம், அஞ். சஞ்சிகையிற் பிரகாசித்திருந்த தருமமே திருவருவாயமறந்த கணம் பொருந்திய, ம. ம. ஜே. பி. பந்தகுரையவர்களது துலாங்கஷப் பெயரினை நடுவெழுத்தலங்காரமாய் விளங்கச் செய்யும் இரட்டாசிரிய விருத்தத்திற்குரை விரித்தெழுத்திரல்வேண்டிமென்ற சிலகல்விமான்கள் முத்தமிழ்க்கடலிணைக்கடந்த விதவாற்றைக்களிற் சிறந்த செந்தமிழ்ப் புலவராகிய, ம. ம. ம. நாராயணசாமிபிள்ளையவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில் அவருட்களித்து அந்தக் கல்விமான்களின் பேரவாப்பிரகாரமோரிருட்டரையிலிருக்கின்ற பொருளை ஆதித்தனானவன்ப்படி விளங்கச் செய்வனோ அப்பிரகாரமாய் யாவர்க்கு மேற்றித்த நடுவெழுத்தலங்காரக் கவியின் பயனை விளங்கச் செய்யுமாறு இதன்பின் யான் வரைந்திருக்கின்ற உரையிணையெழுத்தித் தந்தார். அஃது கடந்து போன சித்திரை மாசம் ௨௭ தேதியையுடையமேற்றித்த தங்கள் பத்திரிகையை வாசித்திருக்கும் கல்விமான்களியாவர்க்கும் உபயோகப்படுமபடி தங்கள் பத்திரிகையானதிடந்தரத் தங்கள் கணத்தைத் துதிக்கின்றேன்.

தரங்கம்பாடி, இங்ஙனம் துணாசம். (ஹ) தங்கள் பத்திரிகையின் ஓர் துண் மா. யந் தே. கையொப்பகாரன்.

துணாசம் (ஹ) ஏப்பிறில் மாசம் ௨௭ தேதியையுடைய உதயதாரகைப் பத்திரிகையின் முதற் பக்கம் பிரசுரப்பட்டிருந்த நடுவெழுத்தலங்கார இரட்டாசிரிய விருத்தத்தின் பொருள்.

மேகக்குழாங்கன்றைந்துமுகக்குமாறும்ந்தகடலானது பிரிந்து வழிவிடத்தக்க பெருங் கிருபை கூர்ந்து இஸ்ரவேற் சனங்களினது கொடிய சிறைநிங்குமாறு அவர்களை வலுந்தரவழியாகக்கொணர்ந்து காணுநகரத்திற் சேர்த்து வண்ணந்த புதிய நன்மைகளைச் செய்தவரே, வானமுதலியதிரிலோகங்களையும் ஓர் இமம்பெருமூர்த்தி அழித்துச் சிருட்டித்திரட்சிக்கவல்லவரே, தங்களார் செய்யக்கடந்த இருவகைக் கடமைகளையுந் தாங்கி பாபச்சிறையில்கப்பட்டு எக்காலத்துஞ் சுகமன்றி மிகுந்த துன்பமுற்று மெலிகின்ற மாந்தர்க்கு உமது சிறந்த கிருபா சமுத்திரத்தமுதிவனவெவசமாகத் தந்தருளியுமாத்கிருபா நோக்கத்தால் அன்னோர்பவப்பினி அனல்வாய்ப் பஞ்சுபோலும் கதிரவன் சமூகத்துப் பண்போலும் திறங்கேடச் செய்யுங் கத்தாவே அழிவில்லாப் பரம்பொருளையான் சொல்லும் விண்ணப்பத்திற்குச் சீம்து திருச் (சேவி சாற்றியிருள்விராக்) இந்து தேசத்தாராண்கணிதப்பட்ட அறுபது வருடங்களுக்கள்ளே ஒரு வருடத்தின் பெயராகிய விபவவென்னுஞ் சொல்லும், இங்கிலீசில் நியாயத்தலத்திற்குக் கூறப்படும் பெயராய்கோர்ட்டென்னுஞ் சொல்லும் மாந்தரது அவையை வங்களுள் எண்ணுகிய புருவத்திற்குரிய புதுடி என்னுஞ் சொல்லுமாகிய இம்முன்றின்டையினுமுள்ள மூன்றெழுத்தாலாகிய பந்த என்னும் இயற்பெயர் பூண்ட மிகுந்த மகத்தவத்தையுடையவன் ஏராளமான செல்வத்தையடைந்தவன் இசுகோகத்தார் சகல விதத்தினுமதிக்கும் யோக்கியத்தையுடையவன். யேசுவைப் புகழ்வதே சலாகக்கியமாகமதித்தவன். தேக்யென்போருக்கு நாலத்யென்னுஞ் சொல்லுரையாதரிக்கும் பெருங் கொடையினன். தருமமும் நன்மையுமான குணத்தையுடையவன் முற்கூறிய மூன்று பதங்களில் முதற் பதத்தின் முதலெழுத்திற் கடைப் பதத்தின் முதலெழுத்தமாகியவ் புத்தவத்தினாலே நற்கீர்த்தியை அடைந்தவன். அம்முப்பதங்களில்இடைநின்றபதத்தின்முதலெழுத்தாகிய கோ என்னும் ஒரெழுத்தொருமொழிக்கூறிய கண்ணென்னுஞ் சொல்லுடைய உமது திரு நாமங்களுள் ஒன்றாகிய சாமி என்னும் பதம் புணர்ந்த கண்ணுசாமியென்னும் பெயரையுடையவனுக்கு உதவி செய்யவன் மூன்றாக விரிந்து ஏகமாய் விளங்குகின்ற தேவனே! உம்முடைய ஆசீர்வாதத்தையடைந்து பிழைப்பவன் கூரியஅறிவுள்ள தீர்த்தவத்தையுடையவன். உதவி செய்யாதவன் பாரதேயரென்றி உதவி செய்வன் செயமும் வீரமும் பொருந்திய துல்லியன். பூதலத்தீடத்தே பிதாவாகிய ஆபிரகாற் சந்ததி போற்றழைத்து வானத்திடையே விளங்குகின்ற தாரகைக்கணங்கன்போற்சகல சம்பத்துடனும் கீர்த்தியுட

னுஞ் சந்திராதித்தருளவரையினும் அலையோடுங்கூடிய சமுத்திரமானது எங்ஙனம் அழமும் விசாலமும் நீட்சியுமாட்சியும் நீடுழிகாலமும் நிற்கின்றதும் வளர்ச்சியே தன் சபாவிசமர்க்பு பெற்றிருக்கின்றனவே அங்ஙனம் வாழ்ந்து அவனுடைய தீரவியமும் அவ்வாறே கோடி கோடி கோடி லட்சக் கோடியாய் வளரவும் அதனால் யான் மனதீர்ப்தியுடையவனுய்த் தாமரைபோன்ற முகமலர்ச்சியுடன் அவனால் கொடுக்கப்படும் வேலைகளை அவன் சமூகத்திலிருந்தோர்த்து மேன்மையடைந்து இருபத்தேழு லட்சத்திரங்களுக்கடையான இரேபத்தினும் பெயர்க்கோர்பொருளாகிய வீட்டிணை அவன் கொடுக்க யான் பெற்றுக் கொள்ளவும் உலகத்திற்குரியவோர் மங்கலமணமெனக்கியற்றுவதற்காக அவன் உதவியாகக் கொடுத்த பசுரணகர மகர ன்றென்னெழுத்தையுடையவனாய் பட்டிய பதமாகிய பணமானது முதலாக நின்றே நான்குநாள்வளர்ந்து ஒன்றே இரண்டென்றாகப்பெருகிப் பெருங் தொகையாதற்குமுன்னம் முற் கூறிய நடுவெழுத்தலங்காரப் பதமுன்றிநீற்றெழுத்துக்களாகிய வட்டியைத் தள்ளிக் கொடுத்தே பூயியின் கண்ணையான் பசிப்பினையகலத்துய்க்குமாறு எனக்கு வித்த சுகரமும் மகரவொற்றும் பசுரமும் எகரமும் பத்தாவது டலாகிய மகரமும் புணர்ந்த பதமாகிய சம்பளமானது ஐந்தாம் உபிராகிய உகரமென்னும் இரண்டாவதென்னினால் இரட்டித்து பட்சத்துடனே எனக்குச் சேர்ப்பித்துக் கார்பாற்றும்படி உனது பொன்போன்ற தீருவடிக்கடைக்கலம் புருந்த சிறுவனாகிய யான் உமது புகழைப்பாடி விக்சித்த பதம்போலும் மகிழ்வெய்துமாறான் செய்வீராகவேன்க.

காராருமட்கடலென்னுமிடத்து கவிக்கு முதற் சீரின் மங்கலச் சொல் வேண்டுவதால் கருநிறத்தை நீக்கி மேகமென்னும் பொருட்பது அம்மேகங்கள் குழி இக்கொண்டு நீர் முகக்குமாறும்ந்தகடலெனவிசேஷணினியிரண்டிணையுமொன்றக்கக் கூறப்பட்டது; குழி இக்கொண்டு நீர் முகக்குவதென சீரின்முது.

கணப்பெழுத்தின் மாற்றிச் சிருட்டித்திரட்சித்துக் காக்க வல்லபமுள்ளவர் என்பதில், சிருட்டித்துத்தித்துச் சங்கர்க்குத்தலே முறையின்வைப்பாம். அஃதன்றிச் சங்கர்க்குப்பதை முற்கூறியதுமுறைபிறனவென்பாருளராயிற் கூறுவதும் கடவுளானவர் உலக முதலிய பொருள்களைச் சிருட்டித்து இரட்சிக்குங்காலமீதுவாயிருப்பதால் இனி வருவது சங்கரிப்பின் காலமென்பது கருதி முதற்கண்மாற்றுவலையும் பின் சிருட்டித்திரட்சிக்குதலையும் வருங்காலம்தோன்றக் கூறினதோர்முறையாம். இன்னும் இரட்சிக்குதலும் காக்குதலும் ஒரு பொருட்களையாயினும் காக்குதல் சர்வத்திரசாதாரணமெனவும் இரட்சிக்குதல் தமது மரணத்தை விசுவாசித்துப்பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டுத் தமது கற்பணயின் வழிநின்றோர்களுக்கு மாத்திரம் இலவசமாகத்தரவிருக்கின்ற புத்திர சலிகாரமென்னுமிடத்தலெனவுங்கொள்க.

கடாட்சித்து நின் கடைக்கண் பார்வையால் என்பது பற்றிச் சீலர் கடையட்சமென்பது கடைக்கண்ணென்றேவென்பார். கடாட்சிக்குதல் கைமாறு வேண்டாமற் கொடுத்தலென்னும் பொருளொடு சான்றோர் செய்யுட்கடையும் வழங்கிவருதலும் சீந்திப்பாராக.

இக் கவிதை சித்திரக்கவிதையென்றும் நடுவெழுத்தலங்காரமென்பர் பெயர் பூண்டது. இது இரண்டு வகைப்படும. முதலாவது, நடுவெழுத்திற்காகக் கூட்டிய பதங்களின் பிறபெயரைக் கூறுதலும், இரண்டாவது, அவ்வாறு கூறும்ல் அப்பதங்கடொன்றச் சுட்டிக்காட்டுதலுமாம் இக்கவிதையால் அப்பதங்களின்முன்றையுஞ்சுட்டிணைக்காட்டினார். காட்டினுமென்று அக்கவிதையென்றியபுலவரது சருந்தவரைப்பட்டாலன்றி அப்பதங்கடொன்றாமென்றி உரையே முதலாயிற்று. அவை தோன்றிய பின்னர் நடுவெழுத்தின் பயனும் அதற்குப்பாலினுமுள்ள எழுத்துக்களின் பயனுந்நானே விளங்கும். ஆயினும் இப்புலவரது கருத்தாவது முற்கூறிய முப்பதங்களினது நடுவெழுத்தே பெயராகப் பூண்ட, ம. ம. ம. பந்து துரையவர் கருதியத்தையே செய்யவும் அவரால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற சம்பனம்போதாமையால் அதை இரட்டித்துக் கொடுக்கும் தமது விவாக நிறைவேற்றத்துக்காகக் கொடுத்த பொருளுள்ள வட்டியைத் தள்ளிக் கொடுக்கவும் குடியிருப்பதற்குச் சொந்தமான லீடொன்று வாங்கித் தரவும் அவருள்ளத்திரக்கமுண்டாகுமாறு தயையசெய்யவேண்டுமென்று கடவுளாத் துதித்தலாம்.

குமுணர் சக்கீரவர்த்தி ஓர் புலவனுக்காக அசாத் தியமுள்ள கோடையாகிய தன்றலையைக் கொடுத்துப் புகழடைந்தனராதலால் இரக்கமுள்ள பிரபுவாகிய கனம் பொருந்திய, ம. ம. பற்கு துரையவர்கள் இப்புலவரால் வருந்தப்பட்ட சாத்தியமுள்ள கோடையைத் தடையின்றிக் கொடுப்பாரென்பதற்கையமில்லை.

குமுணன் கோடைக்கு உதாரணம். அந்தநாள் வந்திலை அருந்தவப்புலவோ யிந்தநாள் வந்துகீயென்றனையடைந்தாய் தலைவணக் கொடுபோய் தம்பிக்கைக்கொடுத்து விலையறவாங்கி வேறு மைமையாகவையே.

இதுவுமன்றி அநேகர் தமிழின் சுவைக்காகவும் கவியானது எக்காலங்களினும் எத்தேசங்களினும் அழிவின்றி நிற்கின்றதாகையால் அவற்றிடை தங்கள் நாம தேயங்களும் நிற்கவேண்டுமென்ற விருப்பமுற்றவர்களாய் எண்ணற்கிரதான பிரபுக்கள் அளவீடற்கரிய கோடைகளைப் புலவர்க்களித்தனர். அவையெல்லாமிங்ஙனங் கூறிற் பெருகுமெனவஞ்சீவிடுத்தனம்.

என்றாரகையே,

எம்மத்தோரேனும், எவ்வருணத்தோரேனும் தங்கடங்கள் சுயவாரணத்தைக் குரியரென வழிபட்டுத்தொண்டுசெய்யும் கடவுட்க்குமாகவும் ஸ்துதியாகவும் சுவீகரிக்கவும், பேரின்ப கீதங்களையும், தமதகங்களித்தற் கலதிச்செயிற் சக்தித்து வினோதம்பண்ண நாடகங்களையும், சிற்றின்பப் பதங்களையும் சீட்டித்து, சங்கீதசாயித்தியராயேகாந்தத்தென்னுமரங்கத்தென்னுமிசைக் கருவிலுமையுமிடற்றுக் கருவி வழியாலங் கானம்பாவேது சாதாரண வழக்கமே. ஆயினும் பிறப்பிற்றிழையிருந்தும் மறுபிறப்பாற் கிர்ஸ்தியான்களாய் அநேகர் தாந்தள்ளிவிட்டசைவர்க்கொண்டாமென்றான சிதங்கனையப்பியாசிக்கப் பிரியவினமுற்றோயும், இங்கிலீசிலைததற்கொப்பத் தமிழ்நடையிற்றிருப்பப்பட்டவைகள் சாதித்தற்கருமையாயிருப்பதாற் பழகமாட்டாராயும், கூறப்பட்ட கீதாது போகும்வாயாதிச் சிப்பதைப்பலகாலுநோக்கிக்கவனித்திதைநீவாரணம்பண்ணுவதற்கான துணைக்காரணமியாதோவெனயோசித்துத் தேவனுக்குப் புகழாகவுஞ், சாரிசர்க்குமல்லார்க்குமெல்லார்க்கும் பிரிதியாகவு நானென்வாணவங்கொள் புலமை விற்பன்னர்க்கு நகையாகவுஞ் சில கீர்த்தனங்களைத் தமிழ்நாட்டுக்குள்ளிருக்கும் பதவியைசுநடையாய் முன்னோற்றமொழியையும் பொருளையாயினும் பொன்னே போலகந்தாங்கியுட்செலுத்திவரையமுயன்றனன். அவற்றுளெமது நூலதெனவும் பாஷையதெனவும் எங்கட்குமாத்திரமே யுரித்தெனவுஞ் சைவர்பெருமை பாராட்டற்கேதுவாய் நிருவல், நிரஞ்சனர் சர்வேஸர் என்பதாதிதானவரும் பதப்பிரயோகங்களைக் காணும்பொழுது ஓர் பிரபுவின்: மேல், ம. ம. C. W. என்னும் கவிஞன் சொல்லியவுச்சித சுரமகவியிலபராதமாய் வழப்பிடிக்கமுயன்று சீர்ஸதர்க்கு ஞானமேது கண்ணிமதியேதென வாதிட்ட கவிராயர்களைப் போலிண்ணும்படிப்பட்ட கடாக்களைக் கீடாவுவோருண்டோவெனவுசாவியும், அப்பதங்கடெக்கடவுட்கும்போதாபிதானமாதலானும் பிரயோகக்குமிடத்துவிக்கினவர்க்கேரிடாதென்பதனாலும், "நல்லார் பிறர்குற்றநாடார் நலநீடுநீடு—கல்லாதவர் குற்றங்காணேரேயல்லாத—வேள்போலவாரெண்ணையிகழ்வரேயென்கவிக்குப்—பின்பாரோ காண்பார் பிழை" எனமேலோர்போலவையட்குந்நுணர்வாலுந்திட்டுகொண்டு பின்வரைந்திருக்கின்ற கீர்த்தனத்தைப் பிரசுரஞ்செய்தடியாவனக் கடமைப்படுத்தும் பொருட்டோவாது தாரகாபதியின் சீர்பாதாநவந்தங்களை வநடித் தீர்க்கத்தென்னுண்டுக்கின்றனன். அத்தைப் பகீரங்கம்பண்ணினால் இனிமேலுஞ் சீலவைக் கீரமங்கீரமமாய் வரவிடுவன்.

உடேவில், அமசஅ(று) } இப்படிக்கு புலவர்கள் க ஆடிமீ யிருந் தேதி. } டாட்சம்பெற்ற ஓர் கில்தவன்.

கட்டளைக்கலித்துறை. சந்தாபந்தோன்றிடத் தாதைதன்மைந்தன் றளர்வுடனே—சிந்தாதுலங்களைத் தீர்த்துமெய்த்ஞானந் தேரித்ததுபோற்—பந்தாதிபாசப் படுகுழி வீழ்ந்து பகைத்தீர்வா—தெந்தாயென் மேலிங்காவிடிற் பூமியதென்சொலுமே.

கீர்த்தனம்—இராகம் அடாணு, பல்லவி. இனிமேலாகிலுஞ் சற்றேயிரக்கம்புரியவேண்டும் ஏகனேயேகோவா மகனே.

அநுபல்லவி. தனிமுதலேயெருசலேமதுவாசா தாலிதமனுகுலமேவியராசா அனவர்தமடியவர்தம்லுறுமேசா ஆதமேவால்வருபாவலிநாசா—இனி.

சரணங்கள். சித்தமிரங்குவல்லவையல்லையோனிணீமிடிவறுமை கடுயர்பயமிவைகளில் நித்தமழங்கல் காணவில்லையோ உத்தமனேபரதத்தேவோபதேசா ஓலமிட்டோர்க்கணுசாரசர்வேசா பெத்தன்மாநகரத்தமர்போசாபேர்பெறுயூதராசாரவநேசா—இனி.

போதும் பரந்ததரிந்தாய் அடைதவைதனமெனமொழிசொல்லயொருநிமிர் வாத்தன்றன்மேலும்பரிந்தாய் கோதில்பரன்மராசர்க்பைசுராய் கூவமுனேயாவிமாமழைதராய் பாத்தகளுயெணர்விடினேராய்ப்பாதுசெய்வார்பிராராணசோராய்—இனி.

காலங்கடந்ததோசுதியே கவினால்கீயமர்வியினயனமற்று பாலவானந்தவாதியே சீலமுள்ளோர்க்குபசாரனேயோவா தாவெனவேயுமவார்க்கருடேவா சாலமிலாதெனயாணம்றையாவா தாமதமாவிராதினனேவாவா—இனிமே.

உதயதாரை.

சூயாசஅ(று) ஆடி மாநம். ௨௭, தேதி.

யாழ்ப்பாணம். யாழ்ப்பாணம் சீதாரியிலிருந்து ஒருவரெழுதிய கடிதத்தாற் றொர்வருஞ் சமசாரமென்னவெனில், இந்தமாதம், உசந் தேதி, ஏறக்குறைய நாலுமணியளவில் கோட்டையிற் குள்ளிருக்கும் ஒரு காப்பிரிச் சிப்பாசீ தனக்கு இற்றைக்கொருமாதத்திற்கு முன்னிதாக எதுவோ ஒரு குற்றத்தினிமீத்தம் ரூ. அடிபடும்படி கோட்டையிற் கற்பித்தானால் நிசமிக்கப்பட்டு அடிபட்ட காரணத்தினாலோ அல்லது வேறே முகாந்திரத்தினாலோ முந்தாநாட்சாயுந்தரம் கொல்லக்கூப்போயிருக்குமிடத்தில் வில்லுக்கத்தியினால் தன் குரவளையை அறுத்துக்கொண்டு கீழேகிடந்ததை வேறொருசீப்பாசீ கண்டு டாக்குத்தருக்கு அறிவித்து, வெட்டுண்டவனை ஆசுபத்திரியிற் போட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டொருநாளையிற் குள்ளாகச் செத்துப்போவான்.

வம்பாய். பூகம்பம்—வம்பாய்நகரில், பிறகிட்ட வைகாசிமாதம், உசந் தேதி மிகவும் பயங்கரப்பட்டத்தக்க ஓர் பூமியதிர்ந்தல் உண்டாயிற்று. அவ்வதிர்ந்தல் இராதிரியிற் பதினொருமணிபோலே துவங்க, வீடுகளும் ஓடுகளும் படபடென்று வெடித்துப் பூமியுஞ் சமூன்று மற்றநாளளவும் இடைக்கிடையே அதிர்ந்துகொண்டு நின்றது. அவ்வூரவர்க்கெல்லோருவன் கொல்லப்பட்டதமன்றி வேறாண்டுபேரிலே கோவிலிடிந்து விழ்ந்து அவர்களைச் சாவத்தக்கவையாய்க் காயப்படுத்திற்று இவ்வதிர்ந்தலின் பெலன் கம்பே, ஆமேதபாத்து, தக்கா, இந்துர், லாகோர், போபாய் என்னும் நகரிகளிலும் தாக்கிற்று.

சீர்சாம். செந்சீ சிப்போய்என்னும் ஓர் பார்சியப் பிரபுவானவர் வம்பாய்தேசத்தில் ஸ்தாபித்திருக்கின்ற ஆயுள் வேதசாலக்குப் பதினையாயிரம் ரூபா நன் கோடையாகக் கொடுத்திருக்கிறார்.

காசி. அன்புதமயில் தூரவழியாகிய மீஸுறுப்பிரியிலிருந்து காசிக்கடையிருக்குஞ் சமுத்திரத்தில் ஓடும்படிவிடும் நோக்கமாய் அவ்வூரவர்களை ல்லாருங்கடிப் பணஞ்சேர்த்து முதல்கட்டிப் புத்தியம் ஒருபுகைக்கப்பலவைச் செய்து சமுத்திரத்தில்விடும்படி எண்ணியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கப்பல் ஒருநாளைக்குள்ளே மீஸுறுப்பிரியிலிருந்து காசிக்கோடிப்போய் வந்துவிடுமென்று காத்திருக்கிறார்கள். அத்தேயிப்போய்வரப் பிரியமுள்ளவர்கள் நாளொன்றுக்கு இரண்டுரூபாய் கேள்விகொடுக்க வேண்டியது.

கோலப்பினு. இச்செலவு கோலப்பினாவில் ஒருகடும்புயல் உண்டானதினால், அநேகம் வீடுகள் இடிந்துவிழ்ந்து சேதமாய்ப்போயின. எழுபதையிரம் நறைபாரங்கொண்ட வெடிமருந்து வைத்திருந்த சாவலக்கு என்பது முனத்துக்குச் சற்றேதூரமாயிருந்த வீட்டிலும் மறுவிடுகளைப்போல இடிவிழ்க்கடியதாயிருக்கில் அந்தப்பட்டினமும், கோட்டைகோபுரங்கள் சகலமும் நிருதுளியாய்ப் போமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவ்விதமாய் வடமேற்கு இந்துசமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த காந்தியேற்ற ஊர்லும் இச்செலவு ஓர் பயங்கரமான புயலுண்டப்பட்டபோது வெடிமருந்துச்சாவலிலும் இடிவிழ்ந்து படாரென்று வெடித்துப்போர்ச்சேவகரிருக்கும்வீட்டிற் சாளரவாசலிலிருந்த கண்ணுடிகளைத் துண்டிண்டாய் உடைத்துப்போட்டது.

யாவகதீவு. யாவகரீவிலுள்ள உலாந்தாக்காரருக்கும் வல்லீனீஸென்னும் வேறொரு சாதியாருக்கும் சீறிதாமரத்திற்குமுன்னுண்டான வலயுத்தத்தில் உலாந்தாக்கார

ர் நிருவக்க்கமாட்டாமற் பின்காட்டியோடினதமன்றி அவர்களைச்சேர்ந்த பதினாறுபிரிசர்களும் நூற்றுநாலு ஐரோப்பைய இரணவீரர்களும் மடிந்துபோனார்கள். இத்தீவில் பூமியதிர்ந்தல்களும் அக்கினிப்பிளப்புக்கும் உண்டாகித் தீயுழுவதையும் எரித்துக்கட்டுப்போட்டது. வராவதிகள் நிருதுளியாயின, கோப்பித்தோட்டங்கள் நிர்புலமாயின, வீடுகள் புதைந்து தாழ்ந்துபோயின, அன்புதுறாறு பேரளவுக்கு உயிர்முந்துபோனார்கள்.

கண்டி. இச்செலவு கோவரணமேந்தாரால் நிருபிக்கப்பட்ட பலவித கட்டளைச்சட்டங்களுள், துவக்குக் கட்டளை, நாய்க்கட்டளை தலைவரிப்பணக் கட்டளைமுதலிய கட்டளைகளை மாற்றுவதற்கும்படி கண்டியிலுள்ளவர்களில் சது பேரளவுக்குஒருமிக்கத்தீரண்டு கோவரணமேந்து ஏசன்றுத்துரையுடையவீட்டுக்குப்போய் அவரிடங் கக்குரல்பண்ண முறையிட்டபோழுது, அவர் அவர்களுக்குத் தகுமான புத்தியுஞ் சொல்லிப்போய்வாருங்களைன்று கட்டளைபண்ணுகையில் அவர்கள் அதைக் கேளாமல் மென்மேலும் தொந்தரைபண்ணினதனால் அவர்களைப் பட்டினத்துக்கங்கலே சிப்பாசிமாறாகக்கொண்டு துரத்திவித்ததமன்றி, அவர்கள் தீரும்பவற் தன் வீட்டுக்கு வராதபடிக்குப் பிரஸ்தாபமான இடங்களிற் காவலும் வைப்பித்தார். இது இந்த மாதம் ஆறந் தேதி வியாழக் கிழமை சம்பவித்தது. கட்டளைச் சட்டங்களைப்பற்றிக் கண்டியார் சுக்குரல்பண்ணுகிறார்களென்பதற்கு மகாராசா கேள்விப்பட்டு எட்டாந்தேதி சனக்கீழமை ஆலோசனைச் சக்கீடுத்தாரைக் கண்டிக்கனுப்பி, அவர் அவர்களைக் கூப்பிடுவித்து, அவர்களுக்குண்டான முறைப்பாடுகளைக் கேட்டு, கட்டளைச்சட்டங்களைப்பற்றிய சிற்றித காரியங்களை அவர்களுக்குடுத்து விளங்கப்பண்ணி அவைகளை உண்டாக்கின நோக்கத்தையும் நியாயத்தையும் அவர்களுக்குக்காட்டி அவர்களை அனுப்பிவைத்தார். இப்படிப்பட்ட குழப்புகளையுண்டாக்கிவிட்டது சிற்றித தலைமைக்காரரென்றதாக விளங்கிற்று. பிரதானமாய், நாய்க்கட்டளைமையப்பற்றி ஆலோசனைச் சக்கீடுத்தார் சோன்ன விபரமென்னவெனில், "கோவரணமேந்தார் இந்தக்கட்டளையைக்கொண்டு யாதாமொருவருமானத்தைத் தங்களுக்குப்பண்ணிக்கொள்ளும்நோக்கமாய் நிருபிக்கவில்லை. பிரதானமாய், சீதாரிகளிலும் பெரியதெருக்களிலும் நாய்கள் கட்டமையின்றிப்போக்குவரத்துப் பண்ணுகிறவர்களை இடைஞ்சல்பண்ணுகிறதினால், நாய்களை ஊரில் மீசுதியாய்விடாமல் அவைகளைக் கூடியளவு குறைக்கும்நோக்கமாய் இக்கட்டளையுண்டானதென்று அவர்களுக்கு விளங்கப்பண்ணினார்.

ஆனலும் நாங்கள் அறிந்த அளவுக்கு, இந்தக்கட்டளைகளுண்டானதைப்பற்றி வடமாகாணத்துக்குச் சேர்ந்த சனங்கள் மெத்த அமைதியாய் இருக்கிறார்கள். இக்கட்டளைகளைப்போல வேறாமனேகமுண்டாகுமென்று இவ்விடத்தார் மீசுதியாய்ப் பயந்திருந்தும் அவர்களுடைய பயமீப்பொழுது வரவர நிக்கிப்போயிற்று. ஆகிலும், முத்திரையைப்பற்றியுண்டான கட்டளைச்சட்டத்தை நொத்தாரிஸ்மாரும் மற்றுந் தலைமைக்காரரும் விளங்காமலிருந்ததினால் நொத்தாரிஸ்மாரிலோருவர் போய் முத்திரைக்கட்டளையைத் தனக்கு விளங்கச் சொல்லும்படி கச்சேரியாரிடத்திற் கேட்டபோது அவர்கள் நொத்தாரிசைப் பார்த்து டிஸ்திரிக்ட்கோட்டிற் போய்க் கேட்டு விளங்கக் சொன்னுமென்றார்கள். டிஸ்திரிக்ட்கோட்டிடி போய்க்கேட்டபொழுது நீர் கேட்கிற கோவியை இரண்டுசீலிங்கு முத்திரையெடுத்து அதிலெழுதிக் கோட்டுக்குக்கொடுத்தால் அப்போ விளங்கப்பண்ணலாமென்று கோட்டார் கட்டளைபண்ணினார்கள். அப்பொழுது நொத்தாரிஸ் அத்தற்குப் பிரியப்பாமல், மறுநொத்தாரிஸ்மார்செய்க்கு மரத்திரையப்பார்த்து நானுஞ்செய்வேனென்று காத்திருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டோம்.

[Lines on the death of Maylwaganer Moodeliar.] இஃது மயில்வாகனமுதலியாருக்கியிர்த்த சரமகவி. நேரிசை வேண்பா.

சீருவையம்பலவையள் செய்மயில் வாசனன்ற-- நேரீரைந்நூற்றெண்ணையு--நேர்சமையிற்--பேர்மதியாழ்த்தேதி நாலேழ் பின்னென்று பொன்னுளி--லார்குறந்தற்று வர்க்கத்து.

H. A. Wood.

MORNING STAR.

Jaffna, July 27th, 1848.

THE INFLUENCE OF THE GOSPEL NECESSARY TO GOOD GOVERNMENT.

If there is one truth more irrefragably demonstrated than another by the experience of the past thousand years, it is, that nothing but the *Gospel* can govern the world. Every other influence and principle have been tried, and have signally failed, and their failure is at this moment confessed by all. That kind of government which rests mainly on force or military power,—which seeks to secure obedience by distributing offices and honours to the loyal, and providing dungeons and gibbets for the lawless,—which has so long carried on the affairs of the world after its own fashion,—is no longer capable of fulfilling its end. It has grown old, and become useless, and is now paralysed. The same thing may be affirmed of that enormous superstition (the *Papacy*) which was put in the place of the *Gospel*, and which so long proved itself a most efficient ally of despotic government, giving and receiving reciprocal advantages. Superstition has at last borne its natural fruit of scepticism; and that scepticism, overspreading Europe, has set free its masses from the control of the Great Ruler, and rendered it an easy task to emancipate themselves from all human restraints. The consequence of this double emancipation,—from the fear of God and the fear of man,—is, that Europe, from the Atlantic to the Vistula, is now one wide social wreck. The viper which Power had so long nursed in its bosom has stung it at last.

The attempt to govern the world by knowledge has also been tried, but has failed. Since the Reformation, science of all kinds has been widely diffused. The ratio of its increase, during the past half century especially, has been great beyond all previous example. The schools of Prussia, the academies of Switzerland, the philosophy and poetry of Germany, the journals of France, have been acting unceasingly on the popular mind. A great flood of intelligence has been shed abroad; and in the opinion of many, nothing more was needed to render men obedient to the laws, and the task of governing them easy. Alas, for the success of the experiment! France boasts that she stands in point of enlightenment at the head of all European nations; but is the orderly state of her people and Government such as befits her high intellectual position? The country first in intelligence is at this hour first in anarchy. The most eloquent living advocate of mere secular knowledge as the instrument of regenerating and governing the world,—the man who for the past quarter of a century has been the grand patron and promoter of the plan, when touching on the subject of the Continental revolutions in his place in the House of Lords, a few nights ago,—confessed on the matter, that the experiment had failed. Here, then, is our last expedient for governing the world pronounced to be a failure. The world, it is plain, cannot be governed any longer by power, nor by superstition, nor by knowledge. By what, then, is it to be governed? There is one other means that has not yet been tried, purely moral in its nature. So much the likelier to gain the end; for who does not perceive that no influence but an influence of a moral kind would avail for the restoration of order? The constitution of man is moral; and the influence that would govern him, whether in his individual or social capacity, must address itself mainly to the moral part of his nature. Such is the *Gospel*. And who can tell but that the triumph of the *Gospel* has been delayed to this hour, that the inefficiency of all other means for the due regulation of society might first be demonstrated?

Edinburgh Witness.

EVERY DAY PIETY.

There is generally more of true piety exhibited in a faithful observance of the minor duties of religion, than in that which excite the notice and applause of men. Improper motives may prompt to public duties, while those duties that escape men's eyes, and are intended only for God's observation, are not likely to be practiced by an unrenewed person. There is more piety in the devotion of Nathaniel, when he bowed alone beneath the fig-tree, than in all the ostentatious prayers of the phylactery-adorned Pharisees at corners of streets. The poor widow, who modestly cast into the treasury her hard-earned "mite," gave greater evidence of piety than did the wealthy Jew whose golden coins rattled their own praises as they fell into the chest. Desire of applause—pride of consistency—dread of censure—may prompt to external devotedness, but only piety towards God can lead perseveringly and joyfully to the closet, to the chamber of affliction and poverty, to the alleys and lanes, in search of opportunities to do good. The child is dutiful who submits to his father's requirements but that child is more dutiful who obeys his father's wishes in little matters, and seeks opportunities to please, and watches for occasions to show his love. So general obedience may warrant the belief that a man is a Christian but he furnishes greater evidence of love to God, whose full heart overlooks

no little thing that may please him or glorify his name. There was no piety in Peter's zeal, when he hewed off the ear of the High Priest's servant; but there was in Mary's quiet approach, when her raining tears washed the Savior's feet. The unostentatious duties of Christianity, those that never win public applause, that only find place in the pure tenor of ordinary life, are more satisfactory proofs of the power of godliness upon the heart than any ebullitions of zeal or spasmodic starts of devotion.

THOUGHTS.

He who excels in one thing should be content, for few excel in any thing; but he should not be proud, for he is sure to be excelled in many things by others.

It is because the imagination changes places with others in their situation and not in their feeling, that we so often have the ridiculous feeling of pain or envy in contemplating our state.

If society made it a point to take no notice of those who would make it a point to attract notice, pretenders would be as rare as the virtues they lay claim to.

Public sentiment and taste are the rule and measure of the excellence which men strive after. When the general culture is low, then great things are not likely to be conceived or attempted. He is truly great who loves excellence for its own sake, and can proudly pay his devotion to what the world despises. He who seeks distinction for other ends, is but a hireling. His greatness is not in himself, but in the clothing and badges it wears, and the pleasure it gives him is the profit or use to which he can turn it. It is self that is considered, not what makes self great and worthy.

More people are controlled by affection than reason. This shows that we were made to excel in love rather than knowledge; and where affection and reason combine, they make the subject of the heart their truest empire.

Base minds and base coins do but show what perversions of good things we can make, and how readily we would be content with them, if they would but serve our ends.—*Ep. Recorder*.

FILIPPO NERI AND THE STUDENT.

Filippo Neri was living at one of the Italian Universities, when a young man, whom he had known as a boy, ran up to him with a face full of delight, and told him that what he had been long wishing above all things in the world was at length fulfilled, his parents having just given him leave to study the law, and that thereupon he had come to the law school at this University on account of its great fame, and meant to spare no pains or labor in getting through his studies as quickly and as well as possible. In this way he ran on a long time; and when at last he came to a stop, the holy man, who had been listening to him with great patience and kindness, said, "Well! and when you have got through your course of studies, what do you mean to do then?"

"Then I shall take my doctor's degree," answered the young man.

"And then?" asked Filippo Neri again.

"And then," continued the youth, "I shall have a number of difficult and knotty cases to manage, shall catch peoples' notice by my eloquence, my zeal, my acuteness, and gain a great reputation."

"And then?" repeated the holy man.

"And then," replied the youth, "why then, there can't be a question, I shall be promoted to some high office or other, besides I shall make money and grow rich."

"And then?" repeated Filippo.

"And then," pursued the young lawyer—"then I shall live comfortably and honorably, in health and dignity, and shall be able to look forward quietly to a happy old age."

"And then?" asked the holy man.

"And then," said the youth,—"and then—and then—then I shall die."

Here Filippo lifted up his voice, and again asked, "And then?" Whereupon the young man made no answer, but cast down his head, and went away.

DON'T WORRY.—When Bulstrode Whitelocke was embarking as Cromwell's envoy to Sweden, in 1653, he was much disturbed in mind as he rested in Harwich on the preceding night, which was very stormy, while he reflected on the distracted state of the nation. It happened that a confidential servant slept in an adjacent bed, who, finding that his master could not sleep, at length said, "Pray sir, will you give me leave to ask you a question?" "Certainly." "Pray sir, don't you think that God governed the world very well before you came into it?" "Undoubtedly." "And pray sir, don't you think that he will govern it quite as well when you are gone out of it?" "Certainly." "Then sir, pray excuse me, but don't you think you may trust him to govern it quite as well as long as you live?" To this question Whitelocke had nothing to reply; but turning himself about, soon fell fast asleep till he was summoned to embark.

THE DOOMED ONE.

"Woe unto that man when my Spirit shall depart from him saith the Lord."

THERE is a time, we know not when—
A point, we know not where—
That marks the destiny of men,
To glory or despair.

There is a time, by us unseen,
That crosses every path;
The hidden boundary between
God's patience and His wrath.

To pass that limit is to die,
To die as if by stealth;
It does not quench the beaming eye,
Nor pale the glow of health.

The conscience may be still at ease,
The spirit light and gay;
That which is pleasing still may please,
And care be thrust away.

But on that forehead God has set,
Indelibly a mark,
Unseen by man, for man as yet,
Is blind and in the dark.

And yet the doomed man's path below,
Like Eden may have bloomed;
He did not, does not, will not know,
Or feel that he is doomed.

He knows, he feels that all is well,
And every fear is calmed;
He lives, he dies, and wakes in hell,
Not only "doomed," but "damned."

O where is this mysterious bourne,
By which our path is crossed;
Beyond which, God himself hath sworn,
That he who goes is lost.

How long may we go on in sin?
How long will God forbear?
Where does hope end, and where begin
The confines of despair?

An answer from the skies is sent:
"Ye that from God depart—
While it is called to-day, repent
And harden not your heart."

GRACE OF MANNER IN REBUKE.—A cause was argued in Chancery before Lord Hardwicke in which a grandson of Oliver Cromwell, and bearing the same name, was a party. The opposing council began to cast some reflections on the memory of his eminent ancestor; on which the Chancellor quietly said: "I observe Mr. Cromwell standing outside the bar, inconveniently pressed by the crowd; make way for him that he may sit by me on the Bench." This had the effect of silencing the sarcasms of the advocate.

BIG HAMMER.

At the Washington Navy Yard, U. States, they are putting up a new steam hammer, composed of a solid block of iron weighing 16,000 pounds. The bed in which this is to be placed weighs 10,000—making the weight of the hammer when completed 26,000 pounds.

METHOD OF TRANSFERRING TO PAPER THE FORMS OF LEAVES.

Take a piece of good cartridge paper, large enough to include the whole of the largest leaf to be transferred; let this be well covered with printers ink by means of a sponge or piece of cloth, taking care to make the paper equally black all over and leave on as little ink as possible; then place the leaf with its *under* face (because the veins are more prominent) upon the blackened paper; and upon the leaf, place a few sheets of paper over all. Perform briskly the operation of rubbing, and when the leaf has sufficiently taken the ink, lay it carefully on a piece of white paper; cover and rub it as before, being at the same time very careful not to alter the position of the leaf in the slightest degree, which would spoil the impressions. Remove carefully the papers from above, lightly raise the leaf, and you will find a beautiful fac simile, to produce which with a pencil, would require much time and skill. The same leaf will yield twenty or more impressions, and the early ones are by no means the best.

In this manner, an admirer of the variety and beauty of nature, may, without a talent for drawing, become possessed of a correct representation of the leaves to which he may have access; and the very operation will make on the mind an almost indelible impression of the peculiar form of every leaf. A book composed of such copies would be not only amusing and instructive, but highly valuable as a work of reference for the identity of a plant.

STEAMER TO BENARES.—The *Benares Recorder* mentions that a new Steamer has been established by a company of Natives to run from Mirzapore to Benares a distance of about 50 miles. It is expected she will make the trip to and from Mirzapore the same day. Fare for passage only *two Rupees*.

EARTHQUAKE AT BOMBAY.—A terrible earthquake was experienced on the 26th May at Mount Aboo. The first shock was felt at 11 o'clock at night, when the

rocking and cracking of the bungalows, the falling of the tiles, and the rolling of the earth, combined with the clouds and darkness, rendered the scene awfully grand. The shocks continued at intervals through the next day. One native was killed and two seriously wounded by the falling of a portion of a temple. The earthquake was felt with more or less violence at Cambay, Ahmedabad, Decca, Indore, Mundlasi, Lahore and Bhopal. The violence of the agitation diminished as it stretched inland.

STORM AT KAMPTÉE.—A terrific storm lately occurred at Kamptée, during which the lightning struck the powder Magazine, which exploded with so much force as to break every pane of glass in the cantonment. A faqueer only was killed.

STORM AT PENANG.—A fearful storm lately occurred at Penang; many buildings were struck with lightning—one of them not thirty yards from the Magazine containing 70,000 lbs. of gunpowder, and which if it had been fired, would have blown the whole fort to atoms and probably a great part of the town.

EMINENT LIBERALITY.—Sir Jamsetjee Jeejeebhoy has bestowed on the Medical College at Bombay the munificent sum of 15,000 Rupees.

INTELLIGENCE OF THE WORKING CLASSES IN ENGLAND.—In 1847, a benevolent and pious gentleman proposed to give prizes of £25, £15, and £10, for the best, second-best and third-best Essays on the temporal advantages of the Sabbath to the labouring classes. The competitors were to be working men in the strict sense of the expression. At the time appointed 950 Essays were presented, and those who have seen them speak of them as "characterised by much accuracy of style, great argumentative power and a general concurrence of just thought."

DUTCH AND BALLINESE.—The Dutch Government of Java, lately got up an expedition against the Ballinese. A furious fight took place in which the Dutch were beaten with the loss of 14 Officers and 104 European soldiers.—Earthquakes and volcanoes had also occurred on the island—the latter "vomiting up an immense fiery mass, burning and wasting a whole District." "Bridges were swept away, Coffee gardens destroyed, houses submerged, and more melancholy still, from 50 to 100 human beings killed."

TREASURY SHROFF.—The Treasury Shroff has been tried before the Supreme Court of Colombo, and acquitted.

NORTH-WEST.—The British Troops have come into collision with the Mooltanese and completely routed them after nine hours hard fighting. The Moolraj retreated in considerable disorder to Mooltan, where it is expected he will make a stand. The loss on both sides was considerable but especially so amongst the rebels.—*Examiner.*

THE NEW TAXES.

The Kandians have been "up"—not "in arms," but on their feet, and to the Agent's residence in Kandy, demanding the repeal of the late Taxes—viz the Gun Tax, the Dog Tax, and the Poll Tax, with other grievances amounting to no less than *thirty-six*! They are said to have mustered some 3 or 4,000 strong, and although without arms, were yet so clamorous and unyielding to the efforts of the Police to disperse them that the military were ordered out to drive them out of town and guards were stationed at the principal entrances to prevent their return. This took place on Thursday the 6th inst. By previous public Notice, they were invited to meet the Colonial Secretary at the Pavilion, on Saturday the 8th. After hearing their complaints, correcting their misapprehensions, and stating the grounds and objects of these taxes, the Colonial Secretary dismissed the assembly and the people quietly dispersed to their several homes. It is supposed the excitement was mainly owing to the arts of some disaffected priests and headmen, who had induced the people to think that the system of taxation was to be applied to all their "cattle, and poultry, and crops and vegetables," as well as to Dogs and Guns. On the Dog Tax, the Colonial Secretary stated that "this Ordinance differed from the others lately passed in this respect, that it was not the wish of the Government to derive any income from this source." "The only object of the Law, was to reduce the number" of Dogs, "which now amounted to a public nuisance, especially in towns and on the great roads." "It would be enforced on the towns and on the high roads till the nuisance was abated, and wherever in the villages and bye-roads, there was no nuisance, there the people would have no trouble."

The people of this Province, so far as we know, are very quiet about the Taxes. There was, with some, for a time, an apprehension that these would be but a prelude to many other taxes they would have to pay, and they seemed desirous to know what further was to be expected, but this feeling, we believe, soon subsided. The Stamp Tax has occasioned the most inconvenience, from the Notaries and other native Officers not understanding its provisions. We understood one Notary to say—he had asked for explanations of its meaning at the Cutchery—and was referred to the District Court, and on applying at the Court he was told he must first have a *two shilling Stamp* to draw up his application on. At this he demurred, and

chose rather to wait for precedents in the practice of others, which he could safely follow.

TRINCOMALEE FRIEND-IN-NEED SOCIETY.—We have been favoured with a copy of the Eighth Report of the above Society for which our thanks are due to the Secretary.—The Report having been published in Colombo papers, it will not be needful for us to make an extended notice of its operations. The Receipts of the Society for the past year, including a Balance of £28. 16. 6. at the end of last year were £166. 2. 8.—the disbursements £158. 7. 2.—The number of Pensioners on the Society's List is twenty-six. The number of Paupers admitted to the Society's Hospital within the year is 57: 5 remained of the old list, making 62 in Hospital. Of these, 9 have died, 48 were discharged, and 5 remain. A dispensary has been opened by the Society within the past year and appears to have been of great benefit, especially to the Burgher and Native population. Subscribers to the Society receive their Medicines at 25 per cent on the cost, and non subscribers at 50 per cent on the cost.

THE ROMAN CHURCH.

The following two articles exhibit the policy that Rome is about to pursue, to retain her ascendancy over the minds of men. She is ready to put on the garments of "democracy," to become any thing or "all things" to the people, if she may only secure them in her embrace. Thankful for past favours received "from the powers of the earth," she is yet ready "when the moment shall arrive, to acknowledge the great principle of a complete separation between it and the State." Where now shall we look for the index of Progress but to the Roman Church! May we soon hear that the Word of God is freely circulated throughout her communion—that Celibacy, Mass and Priestly Confessions are abolished—that "faithful to its mission to promote the progress in the life of nations," the people are henceforth to be directed for the salvation of their souls, not to the Church, nor to the Virgin—nor to the Saints—but to Jesus Christ, who says "him that cometh to me I will in no wise cast out." Let it be her object to withdraw all the false mediators she has in the past times of ignorance and priestly usurpation interposed between sinners and their Saviour. Let her repudiate the Pope's infallibility—and the pretended miracles of her saints—let St. Januarius' liquid blood, and the uncorrupted body of Zavier—be nailed to the wall, as pictures of the past—and Pius IX. with all others in the succession from St. Peter, following Peter's example, make known to the dying multitudes "the power and coming of our Lord Jesus Christ," not as "lords over God's heritage, but being ensamples to the Flock." On this only true Gospel basis may she hope to exert her influence "to re-organise a crumbling world."

ON THE PRESENT ASPECT OF AFFAIRS.—From this year of grace 1848, we suppose that no Catholic can be so blind and insensible to what is passing around him as to suppose that the mission of the Church is to reconstitute the world through the worn-out crutches of an aristocracy and a monarchy, such as once had place upon the earth. If these old institutions are to continue much longer; if the power even of the middle class is to remain permanent; if society itself is to be saved from a continually recurring anarchy, and efforts ever followed by disappointed hope; it must be by monarchy, aristocracy, and the middle class becoming imbued with the spirit of the industrial democracy; making themselves its servants; stooping to learn its wants and to become familiar with its sympathies; and teaching themselves lessons of humility and unselfishness in order to teach, in their turn, those of whom Providence has made them guides.

And the same thing is true of the Church. She cannot die. She must live. She must suffer. She must overcome. Whatever else perishes—side by side, or enfolded in the dearest embrace—these two, the people and the Church, cannot disappear till the heavens and the earth pass away at the closing of this mortal scene. The Church needs the people to save their souls and to bring them to God. The people need the Church, not only for the life to come, but for this life also. From her, taught by the Spirit of God, must come the thoughts, the ideas, the feelings, the habits, by which alone a new Society can be constituted, and anarchy averted from the world. To do this, she must identify herself with the people. She must become their servant. She must stoop down to their lips to learn from them their diseases, that so she may discover and apply the remedy. She must learn their new dialect in order to teach them once more her old truths. The hearts of her consecrated children must become democratic in order on that only possible basis to re-organize a crumbling world.—*Tablet, April.*

PAPISTICAL DIPLOMACY.—The following is a translation of a remarkable document issued by M. Lucquet, Envoy Extraordinary to the Swiss Diet from the Holy Pontiff.

"The Catholic clergy, and the august Pontiff whom I represent, wish to advance with you in that course of progress which the Church has so often, in past ages, opened to the nations that were enlightened and civilized under its auspices. We are to-day what we were in the first ages of Christianity, the children of the light, as the Apostle says. Far from fearing the day, it is error that seeks and cherishes darkness; light is the daughter of truth. We only fear, for the people, those false

glimmerings, those deceitful fires that conduct to the abyss. "You know, that Society, that of our fathers, in ancient times gave much to the Church, because it owed it much. Is it surprising, that at every step in advance, made at the expense of the past, the Church, successively deprived of the accessory advantages she enjoyed, should warmly endeavour to retain them? No; these advantages were the fruit of the gratitude of the people, and the long possession of them had rendered them doubly precious and sacred.

"Now, on the contrary, the social state of past times is nearly, and ere long, it will be entirely destroyed. What will be the result for the Church? The Church, always consistent with itself in that which is essential to her, the Church will accept the social transformation of the age. I will say more; it will not only accept it, but, faithful to its mission to promote the progress in the life of nations, it will second and assist that transformation.

"Be assured, then, that the Church, certain of the perpetuity of its destiny, fixes not its hopes exclusively on any human institution. It has long accepted with gratitude the favours of the powers of the earth; it does so still, where that temporary support is afforded to it. Nor will it refuse, when the moment shall arrive, to acknowledge the great principle of a complete separation between it and the State. It will not for a moment hesitate, if circumstances so decide, to inscribe on its banner that noble and supreme expression of tolerance and liberty. It has long since done so in young America; and will do it again, perhaps to-morrow, on your frontiers in one or other of those countries where the people so gloriously struggle to conquer their independence, or to re-constitute social order on a new basis. Pardon me for having entered at such length on these preliminary considerations. I felt it necessary to explain fully my real views. I had to communicate my thoughts to men of enlightened minds, men accustomed to the most elevated considerations of a philosophical nature; and it was proper that I should acquaint you with the views I take of the religious questions which agitate the world, and especially this Confederation. Regard us, the Church, not as men and things of the past, but of the future. Let us prepare together for that Church, whose concurrence is so necessary to the happiness of nations, what you refuse to none, free air and sunshine; and be assured, that we shall pacify all minds and hearts, and powerfully aid you in procuring the prosperity and glory of that generous nation whose destinies have been confided to you by Providence.—*Patriot, April.*

OVERLAND INTELLIGENCE.

From the *Observer* of the 19th inst. we abstract a brief summary of Overland intelligence to June 7.

The city of London was disturbed by Chartist meetings and Chartist processions. "Idle for lack of means to employ them, and driven to despair by absolute starvation," the people "have gathered in dangerous masses;" under the conduct of "licentious leaders," they "have paraded the streets in alarming demonstrations of their numbers; they have occupied the police force from dawn of day till the dawn returned, in many different parts of the city and suburbs; they have wearied out the protective force; and great violence on the part of the peace-preservers of the metropolis has been necessary to disperse the mobs and enforce order." "The alarm to the peaceful, and the stagnation of trade, caused by such perpetual alarm, are matters of very grave consideration."—John Mitchell one of the Irish agitators has been tried, convicted, (it is said by a packed jury) and sentenced to 14 years' transportation.—The Irish leaders propose a new plan of organization, by the establishment of clubs in every district.—In Scotland, Glasgow, and Paisley participate in the chartist movement, but otherwise, the country is quiet.—In Parliament—the lords have rejected the bill for the emancipation of the Jews, and Lord J. Russell has declared his intention to bring in another bill with a somewhat wider scope, to effect the same purpose.—The Government proposal for the abolition of the Navigation laws has been keenly debated in the House of Commons. The ministers have met with such opposition and defeat in the House as to leave the impression, "that the days of the Russell administration are numbered."

FRANCE is still in trouble;—"the actual Government feeble"—the Law officers and the Minister of Justice had resigned.—and it was thought others would follow their example, but the Moderate party is increasing in strength; "we must not be surprised if the good that may arise out of existing evil should be delayed." The National Assembly having proposed to banish for life from the soil of France, all the family of Louis Philippe, strong protests were sent in against the measure, by the Prince de Joinville, the Duc d'Aumale, and Louis d'Orleans.

ITALY is every where in commotion. Naples has been revolutionized, and the king for the present appears to have made head against the people.—The conflict was bloody and violent—3500 were said to be dead and wounded.—Charles Albert with 15,000 Italians has defeated the Austrian army of 30,000. Milan has declared for him, and Sicily.

GERMANY, like Italy, is troubled throughout her whole extent.—The Emperor had not returned to Vienna.—Bohemia has declared herself independent, and proposes the establishment of a new Slavonic nation. The king of Prussia's concessions do not satisfy the Berlinese and they are again in a state of tumult. The strife between Denmark and Prussia is waging. On the one hand Sweden and Russia are ready to assist the Danes, and all Germany is united against them on the other.

THE UNITED STATES, are unaffected by the commotions that rock the old world. Political agitation with reference to the next election of President appears to be the only disturbing influence there. The "Democrats" or friends of the existing administration were to hold a convention for the nomination of their candidate on the 22d May, and the "Whig" or opposing party were to hold theirs the first week in June.—General Taylor, General Scott, and Mr. Clay are candidates for Whig nomination.

TO CORRESPONDENTS.

"S. Tissera" and "A young Essayist" are in type.

SUBSCRIPTIONS NOT BEFORE ACKNOWLEDGED.

M. A. De Silva, Negombo 1 copy
E. B. Thomas, Esq. Tinnevely 1 copy